

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

20. Cap. Vt patienter adversa toleremus, in Jesum Christum oculos
conijciamus, oportet.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

*ut reliquorum omnium ego solus cruces ferrem :
nec non cum S. Theresiâ exclamares,
aut pati aut mori ; & cum S. Ioanne à Cruce
Domino roganti, quid mercedis pro omni
labore, causâ suâ, suscepto postularet, res-
ponderes. Domine nihil desidero, nisi pro
te pati, despici, atque contemni.*

Nullò præsentis mali sensu tangitur,
qui spe ad futura bona, & caelestia gaudia
sustollitur. lubens etiam miles atque
millies hæc verba repêtet.

Venite, venite cruces, descendite,
atque irruite in me, nullum mihi vestri
tenebit fastidium; nam jucundissimo Dei
conspectu propediem per vos me frui-
turum spero.

CAPVT. XX.

DE PATIENTIA.

*Vt patienter aduersa toleremus, in IESUM
CHRISTUM oculos conijciamus, oportet.*

NON pauci à recto patientiæ tramite
deflectere se opinantur, si quando
in rebus aduersis tædium sentiunt atque
animi inœrorem, aut ingentem naturæ
repugnantiam; sed falluntur, & graviter
hallucinantur;

hallucinantur; nam si illorum pectoris arcana penitus perferutemur, non raro comperiemus, eorum voluntatem Divinæ voluntati omninò consentire, in quo perfectæ patientiæ laus consistit.

Ecquod illustrius patientiæ exemplum unquam fuit, quam CHRISTUS patientis? nunquid tamen ille dolorem suum atque animi mœstitiam in horto Olivarum externis ostendit, declaravitque signis? nequaquam itaque prohibemur nostras lugere calamitates, miserumque statum deplorare his aut similibus verbis. O quantis uror doloribus, quàm inusitatis discredior modis! ultrà non sum ferendo.

CHRISTUS Dominus noster repetitis tertio precibus Patrem rogat, ut desinat sibi calicem auferre dignetur! atque gumentum sanè perspicuum, sensum & repugnantiam inferioris hominis omnimodæ abnegationi voluntatis nostræ, ejusque cum divinâ conformitati nihil prorsus obesse.

Fuere sancti, qui inter cruciatus tam miserandum in modum lamentabantur, ut longo inde spatio possent exaudiri: non tamen idcirco illorum voluntas voluntati divinæ conjuncta, atque penitus immerfa esse desinebat,

JESUS ipse cruci affixus, nunquid in acerbo suo agone, contentiore voce Patrem compellavit? *Vt quid dereliquisti me?*

Virtus itaque patientiæ sita, non est in eo, quod nullam in te experiare repugnantiam; sed in hoc consistit, quod velis id omne, quod vult Deus, quantumcumque inde dolor & cruciatus in te redundet. Quare si id quod Deus vult, tu nolis, à præstantissima patientiæ virtute nimium quantum es alienus.

Quamobrem dum tibi, præsertim vacuo à culpâ, molestum erit multa ac diversa pati, contra fas & æquum, oculos conijce in JESUM, ducem, Dominum, ac Regem tuum; aspice illum sanguinolentis præeuntem pedibus, & fateberis, æquinas tuas ipsius doloribus comparatas exigui esse momenti, teque quasi commode calceatum eruenta ipsius sequi vestigia.

S. Petrus Martyr Ordinis S. Dominici Innocens condemnatus, atque in alterum quoddam Monasterium, tanquam in carcerem detrusus (cum pœna illi imperata in longum tempus protraheretur) has coram crucifixo amicas deposuit querelas. *Domine quid commisi, quid commersi? Ego Petre, reposuit JESUS cruci affixus, Quid commisi, quod tam acerbos debuerim ferro cruciatus.*

Hilce

Hicce S. Petrus verbis aded̄ corrobora-
batur ad carceris squallores ac molestias
æquo fortique animo perferendas, ut
licet̄ deinceps universis totius orbis malis
& calamitatibus fuisset obrutus, liben-
ter toleraturus cuncta videretur.

Tu necdum in carcerem es coniectus,
atrocia necdum subiisti tormenta; unum
forte dumtaxat est corporis membrum,
quod te malè habet, necdum de gravi
facinore falsò es accusatus; exigua so-
lummodò tibi illata est injuria, verbo
unico aut altero acerbiorè læsus es, fama
tua leviter obscurata, bona tua temporalia
modicè imminuta sunt, atque aded̄ non
nisi tenuis irrorat te pluvia, & tamen
ità conquereris, ac si densus in te in-
grueret nimbus; quin imò ignem & flame-
mas evomis, totusque exardescis, nec
quidquam nisi vindictam spiras. Cave-
sis, ferre injuriam ab alijs illatam fatius est,
quam alteri inferre.

Vilis etiam est animi, malum malo re-
pendere, teste Seneca. *Pusilli hominis &
miseri est repetere mordentem.*

Quantò longiùs abes à culpa, quantò-
què es innocentior, tantò majus solatium
ac gloria & a Deo, & ab hominibus tibi
obventura sunt, tantòque ad JESU

CHRISTI

CHRISTIDUCIS tui similitudinem propius accedes.

Ad ipsum oculos converte, & quàm multa iniquè & innocenter passus sit, vide atque considera; haud dubiè concipies inde vires & animi robur, quo res omnes adversas facilè, patienter & moderatè feras. Cruces insuper tuæ hâc ratione leves tibi videbuntur, aut saltem ita gratæ & acceptæ, ut nunquam tibi futurus sit animus eas permutandi cum quovis humano solatio.

Si JESUS gravi Crucis oneri succumbens, tuis illam imponere voluisset humeris, nequaquàm te opposuisses, sed piè & reverenter eam exosculatus, atque ambabus amplexatus fuisses manibus; quin, quod amplius est, haud dubiè obtulisses te, ut ejus loco affigereris cruci.

Corporis ægrotudo, capitis aut dentium dolor, paupertas, & bonorum direptio, contemptus, ceteraque omnia adversa, quæ tibi evenire permittit Deus, cruces sunt longè mitiores & leviores cruce illâ prægrandi ac ponderosâ, quam amantissimus tui servator laceris gestavit humeris.

Non est igitur æquum, ut exiguam aliquam molestiam, levem crucem, quam tibi

tibi interdum submittit, prompto & læto animo ferre recuses, quandoquidem crucem ipsius ligneam ingentem, atque adeo gravem portare gestias, & omnino paratus sis.

Hoc pro certo habe, non aliam seruo ingrediendam esse viam, quam illam, quæ Domini ipsius est notata & signata vestigijs.

C A P V T. X X I.

De Avaritia, & Elcemosynis.

Laudanda est in bonis spiritualibus avaritia: hæc enim hujusmodi sunt, ut seruari debeant, neque prodesse valent, nisi conserventur; attamen alii communicata, tantum abest, ut immendantur, ut etiam multum augeantur.

Contra reprehendenda est avaritia in bonis temporalibus; nam eo fine nobis à Deo data sunt, ut in alios etiam erogentur; neque verò prodesse, neque bona appellari possunt, nisi, ut par est, utamur, aut illa amore Dei impulsiperibus elargiamur.

Bonorum temporalium cupiditas multo damnosior est, quam eorum possessio cruciantur